

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) J. D., b) J. D.**, oba zast. Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem, se sídlem Sobotín 270, Petrov nad Desnou, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. KUOK 597/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 27. 5. 2020, č. j. 65 A 31/2018 - 135,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí Magistrátu města Olomouc (dále též „stavební úřad“) ze dne 15. 9. 2017, č. j. SMOL/205328/2017/OS/US/Obr, kterým umístil stavbu „*rodinný dům, přípojka vody, kanalizace a vnitřní rozvod NN, na pozemcích parc. č. X a X, v k. ú. H. u O.*“ (dále též „stavba“).

[2] Žalobci rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu napadli žalobami, v nichž shodně namítali, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, neboť v případě umístění stavby nejde o stavbu v proluce dle § 25 odst. 4 této vyhlášky. Podle žalobců se nejedná o umístění stavby v proluce, ale o stavbu volně stojícího rodinného domu, v důsledku čehož

je nezbytné respektovat právními předpisy stanovené odstupové vzdálenosti.

[3] Žalobci dále namítali, že rozhodnutí správních orgánů nerespektovalo minimální dvoumetrovou vzdálenost od společných hranic pozemků parc. č. X a X v k. ú. H. u O. stanovenou vyhláškou č. 501/2006 Sb. Odstup stavby totiž nebude umožňovat řádnou údržbu stavby rodinného domu na parc. č. X v k. ú. H. u O., neboť při vydávání napadeného územního rozhodnutí nebyla zohledněna existence územního rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. 43/2016, jehož předmětem je přístavba rodinného domu na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. H. u O. Toto rozhodnutí je stále platné a účinné a představuje blokaci území pro pravomocné umístění stavebního záměru stavby.

[4] Podle žalobců umístění stavby není v souladu s urbanistickými a architektonickými požadavky zájmového území. Stavba působí zcela megalomansky a naprosto nezapadá do stávající zástavby, a to především z hlediska své hmotnatosti. Záměr stavby není ani v souladu se stávající uliční čarou. Tvzení správních orgánů, že se jedná o stavbu v proluce, která pokračuje ve stávající zástavbě a navazuje na ni, není pravdivé.

[5] Další pochybení správních orgánů spatřují žalobci v tom, že nebylo nařízeno ústní jednání podle § 87 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), spojené s místním šetřením. V posuzované věci totiž bylo konání takového jednání více než žádoucí, především pro tvrzenou existenci proluky, která zcela mylně má odůvodnit neuplatnění závazných vzájemných odstupů staveb podle § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Navíc je zřejmé, že správní orgány poměry v území naprosto neznají a nemají zájem je poznat. Přístup stavebního úřadu k řádnému vyhodnocení urbanistických a architektonických požadavků plánované stavby je dle názoru žalobců ryze formální a nereflktuje podmínky panující v zájmové oblasti.

[6] V doplnění žaloby ze dne 12. 4. 2018 žalobci namítli, že správní rozhodnutí nezohledňují protipožární řešení z hlediska bezpečnosti sousedních staveb, jakož i dopravně bezpečnostní řešení z hlediska bezpečnosti silničního provozu při výjezdu z ulice P., jelikož budou stavbou negativně dotčeny výhledové poměry.

[7] Rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 65 A 31/2018 – 101, Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nesprávně smísil pojmy použité v územním plánu Olomouc s pojmy použitými v § 25 odst. 4 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. otázku urbanistické odůvodněnosti stavby s otázkou splnění požadavků na umístění staveb stanovených vyhláškou č. 501/2006 Sb. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že při posuzování charakteru zástavby ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je nutné zohledňovat podobu širšího okolí stavby. Uvedené ustanovení má charakter výjimky z jinak povinných odstupových vzdáleností staveb, přičemž ke každé výjimce je nutno v právu přistupovat restriktivně. Správní orgány tedy vykládaly pojem *charakter zástavby*, jakož i pojem *proluka* příliš široce. Krajský soud proto uzavřel, že pozemek parc. č. X není prolukou v souvislé stávající zástavbě.

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Poukázal na skutečnost, že územní plán předmětnou lokalitu vymezil jako zástavbu blokového typu,

pokračování

kde se za urbanisticky odůvodněné považuje zejména dostavby proluk a nároží, doplnění rozvolněných nebo nedokončených bloků objekty určitého objemu pro dosažení charakteristického rytmu zástavby, a uvedl, že stavba zapadá do stávající zástavby. Při posuzování záměru nelze přihlížet pouze k zástavbě bezprostředně sousedící s umísťovanou stavbou a je třeba kromě vyrovnání se s aplikací do konkrétního prostředí brát v úvahu také širší okolí stavby. Umísťovaný rodinný dům, který bude tvořit nároží (jakousi „rohovou proluku“), je možné považovat za doplnění uličního celku. Stěžovatel dále poukázal na § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., zdůraznil, že pozemek, který měl být zastavěn stavbou, má šíři přibližně 11 m, proto možnost umístění stavby na tomto pozemku je omezená a naopak vybízí k zastavění při hranici pozemku, což není v daném území neobvyklé.

[9] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019 – 32, shora uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Shledal totiž, že pozemek p. č. X, na němž má být umístěna stavba, představuje dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění, a představuje proto tzv. rohovou proluku, jak ve smyslu odůvodnění územního plánu, tak i ve smyslu stavebních předpisů. Stavba tak bude představovat doplnění stávající souvislé zástavby a její umístění je v souladu s cílem úpravy územního plánu, kterým je postupná změna původně venkovského charakteru zástavby na městský, s posílením blokové zástavby a zástavbou nároží. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného přisvědčil stěžovateli, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že správní orgány vykládaly pojem „charakter zástavby“, jakož i pojem „proluka“ příliš široce. V posuzované věci je na místě aplikovat pro posuzovanou stavbu výjimku uvedenou v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z důvodu charakteru zástavby v místě.

[10] Krajský soud poté ve věci znovu rozhodl nadepsaným rozsudkem, kterým žaloby zamítl. Konstatoval, že tvrzení žalobce b), že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nezákonná, nesprávná a vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, přičemž byla porušena zásada materiální pravdy, a že správní řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, čehož důsledkem byli žalobci přímo zkráceni na svých právech, nejsou dostatečně konkrétní, neboť se jedná toliko o výčet typových nesprávností, nikoli skutkově a právně individualizovaná tvrzení o nezákonnostech či procesních vadách. Argumenty žalobce b) nově uvedenými až v doplnění žaloby ze dne 12. 4. 2018 (nezohlednění protipožárního řešení a dopravně bezpečnostního řešení) se soud nemohl jakožto opožděnými žalobními body zabývat.

[11] Krajský soud poté poukázal na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený ve zrušujícím rozsudku ze dne 6. 3. 2020, že pozemek parc. č. X, na němž má být stavba umístěna, představuje tzv. rohovou proluku, a tudíž bylo v posuzované věci na místě aplikovat na umísťovanou stavbu výjimku uvedenou v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z důvodu charakteru zástavby v místě. Obsah rozhodnutí stavebního úřadu vyvrací tvrzení žalobce b), že stavební úřad při rozhodování nezohlednil rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. j. SMOL/091287/2016/OS/US/Obr, jímž byla na jeho pozemku parc. č. X umístěna přístavba jeho rodinného domu, neboť stavební úřad na str. 8 svého rozhodnutí na existenci rozhodnutí o přístavbě výslovně odkazuje. Žalobce b) ostatně ani nevysvětluje,

jakým způsobem měl stavební úřad existenci uvedeného územního rozhodnutí zohlednit, resp. jak měl obsah tohoto rozhodnutí ovlivnit výsledek předmětného řízení o umístění stavby na pozemku parc. č. X.

[12] Krajský soud se dále ztotožnil s žalovaným, že námitka nespojení ústního jednání s místním šetřením podle § 87 odst. 1 stavebního zákona je nedůvodná s ohledem na neúčelnost tohoto postupu a znalost stavebního úřadu ohledně poměrů v území. Zcela nedůvodným shledal krajský soud požadavek žalobce b) na provedení místního šetření k vyvrácení pravdivosti tvrzení stavebního úřadu, že se na pozemku umísťované stavby nachází stávající zpevněná plocha vysypaná šterkem a propojovací chodník, a k objasnění, kde se skutečně nachází hydrant, neboť tyto terénní úpravy nebyly předmětem posuzovaného povoloovacího procesu. Případné odhalení chyby stavebního úřadu v popisu těchto staveb by tak nemohlo mít na posouzení věci jakýkoli vliv.

[13] Ze zrušujícího rozsudku NSS ze dne 6. 3. 2020 dále vyplývá, že se rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby netýká sousedící stavby pro bydlení, nýbrž doplňkových staveb, v jejichž případě nepřipadá v úvahu aplikace § 25 odst. 2, 4 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. K poukazu žalobce b) na nečinnost stavebního úřadu při vyřizování jeho žádosti o povolení přístavby jeho rodinného domu, krajský soud žalobce b) odkázal na možnost domáhat se přijetí opatření proti nečinnosti u nadřízeného orgánu dle § 80 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce b) (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že se o proluku nejedná, a tudíž pro danou lokalitu a pozemek platí obecné požadavky na odstupové vzdálenosti mezi stavbami. Definice proluky v územním plánu nemůže být v rozporu s ustálenou odbornou i právní praxí, jakož i recentní judikaturou, již krajský soud původně citoval. Otázka zastavitelnosti jednotlivých pozemků musí odpovídat platné právní úpravě, nikoli tomu, jak se to zadavateli územního plánu zrovna hodí. V dané lokalitě jsou charakteristické individuální stavby rodinných domů. Urbanistické či architektonické zdůvodnění zástavby daného pozemku navrhovaným záměrem by bylo možné charakterizovat jako urbanistický či architektonický diletantismus, který naopak poměry v území zcela popírá a ignoruje.

[15] Absentující odstup plánované stavby nebude umožňovat řádnou údržbu stavby rodinného domu na parc. č. X v k. ú. H. u O., neboť při vydávání napadeného územního rozhodnutí nebyla jakkoliv zohledněna existence územního rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. j. SMOL/091287/2016/OS/US/Obr, jehož předmětem je přístavba rodinného domu na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. H. u O., resp. probíhající stavební řízení ve věci stavebního povolení této přístavby. Nezohledněním uvedeného rozhodnutí došlo ze strany správních orgánů k flagrantnímu porušení úředního postupu stanoveného stavebním zákonem pro územní řízení. Je potřeba vycházet z toho, že platné a účinné územní rozhodnutí představuje blokaci území pro pravomocně umístěný stavební záměr. Záměr stavby žadatelky není ani v souladu se stávající uliční čarou. Jedná se o naprosto flagrantní zvýhodnění žadatelky oproti ostatním stavebníkům rodinných domů v uliční čáře, kteří museli zachovat uliční čaru na úkor zachování pravých úhlů svých staveb.

pokračování

[16] Další pochybení správních orgánů spatřuje stěžovatel v tom, že nebylo nařízeno ústní jednání podle § 87 odst. 1 stavebního zákona spojené s ohledáním na místě plánované stavby. Šetření na místě je podle stěžovatele více než žádoucí, a to především pro správními orgány tvrzenou existenci proluky, která zcela mylně má odůvodnit neuplatnění závazných vzájemných odstupů staveb dle § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Obecná proklamace stavebního úřadu, že mu jsou dobře známy poměry v území a žádost o vydání územního rozhodnutí poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru, nemůže obstát. Poměry na místě nikdo neznal. Navíc je zjevné, že správní orgány poměry v území naprosto nezajímají a nemají zájem je poznat. Ohledáním na místě plánované stavby rodinného domu žadatelky by stavební úřad musel zjistit, že na pozemku stavby se nenachází žádná stávající zpevněná plocha o rozměrech 6,5 x 3,5 m vysypaná šterkem, ani propojovací chodník o šířce 0,6 m.

[17] Rozhodnutí správních orgánů nezohledňují protipožární řešení z hlediska bezpečnosti sousedních staveb či vlivu na ně ani bezpečnostní řešení silničního provozu. Závěr krajského soudu o obecnosti žalobních bodů je podle stěžovatele nepřiléhavý, když stěžovatel jasně a konkrétně vymezoval, co je namítáno.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě poukázal na poměry v předmětné lokalitě, uvedl, že se zde nenachází souvislá zástavba, nejedná se ani o doplnění stávající souvislé zástavby a namítl, že se v případě pozemku p. č. X v k. ú. H. u O., na němž má být umístěna stavba, nejedná o proluku. Nejvyšší správní soud k této argumentaci stěžovatele uvádí, že v již zmíněném rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019 – 32, se poměry v dané lokalitě zabýval, vyhodnotil je a v bodech 28 a 29 vyslovil opačný závěr, než zastává stěžovatel, tj. že pozemek p. č. X v k. ú. H. u O., na němž má být umístěna stavba, představuje dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění, a představuje proto tzv. rohovou proluku. Navázal, že je proto na místě pro posuzovanou stavbu aplikovat výjimku uvedenou v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z důvodu charakteru zástavby v místě, a to i s ohledem na to, že šířka pozemku, který má být zastavěn, činí přibližně 11 m, což omezuje možnost umístění stavby na tomto pozemku a zastavění tohoto pozemku (a tím uzavření řady domů nárožní stavbou) by jinak nebylo možné. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od těchto závěrů odchýlit a stále

na nich trvá. Pro úplnost lze dodat, že změna již jednou vysloveného závěru ze strany senátu Nejvyššího správního soudu rozhodujícího v konkrétní věci není možná, jak judikoval rozšířený senát NSS mj. v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS.

[22] Námitce, že při vydání územního rozhodnutí nebyla zohledněna existence územního rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. j. SMOL/091287/2016/OS/US/Obr, jehož předmětem je přístavba rodinného domu na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. H. u O. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť jak již přiléhavě konstatoval krajský soud, stavební úřad se s touto námitkou vypořádal na str. 8 svého rozhodnutí, kde uvedl, že uvedené územní rozhodnutí se týká stavby sloužící pro uskladnění zahradního nářadí a strojů, která byla umístěna jako provozně nepropojená, navazující na jižní stěnu garáže rodinného domu stěžovatele. Umísťovaná stavba na pozemku parc. č. X v k. ú. H. u O. tedy nebrání stěžovateli v další výstavbě. Ani umístění stavby sloužící pro uskladnění zahradního nářadí a strojů nebrání stěžovateli ve využití pozemku parc. č. X v k. ú. H. u O. v souladu s charakterem území.

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že z ustálené judikatury zdejšího soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS, a rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26.3.2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29.11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66) vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. To platí tím spíše, když odvolací orgán vychází ze stejného spisového materiálu, resp. stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 - 33).

[24] S uvedenými závěry stavebního úřadu ohledně využití pozemku parc. č. X v k. ú. H. u O. se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Jako zcela nedůvodnou a účelovou pak Nejvyšší správní soud hodnotí argumentaci stěžovatele, že absentující odstup plánované stavby žadatelky od hranice pozemku p. č. X v k. ú. H. u O. nebude umožňovat řádnou údržbu stavby jeho rodinného domu na parc. č. X v k. ú. H. u O. Z katastrální mapy, která tvoří součást správního spisu je totiž zřejmé, že mezi pozemkem X v k. ú. H. u O., na němž se nachází rodinný dům stěžovatele, a pozemkem p. č. X v k. ú. H. u O., na němž má být umístěna stavba žadatelky, se nachází pozemek p. č. X v k. ú. H. u O. ve vlastnictví stěžovatele, jehož šířka je v této oblasti přibližně 7 m, tj. dostatečná, k tomu, aby stěžovateli umožnila řádnou údržbu jeho rodinného domu. Pokud by snad případné zastavění pozemku p. č. X v k. ú. H. u O. stěžovatelem vedlo k tomu, že nebude umožňovat údržbu jeho domu na sousedním pozemku p. č. X v k. ú. H. u O., jedná se o záležitost stěžovatele, kterou není možné jakkoli klást k tíži žadatelce o umístění stavby. Stěžovatelem zmíněné územní rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. j. SMOL/091287/2016/OS/US/Obr, proto nepředstavuje blokaci území pro záměr a nevylučuje umístění rodinného domu žadatelky.

[25] K námitce stěžovatele, že záměr stavby není v souladu se stávající uliční čarou, Nejvyšší správní soud ze situačního výkresu na podkladu katastrální mapy tvořícího přílohu rozhodnutí stavebního úřadu zjistil, že záměr stavby uliční čaru nepřekračuje, pouze se od ní nepatrně odchyluje směrem od uliční čary „dovnitř“ pozemku p. č. X v k. ú.

pokračování

H. u O. na straně sousedící s pozemkem p. č. X v témže katastrálním území, tak, aby jižní strana umístovaného domu byla rovnoběžná s komunikací, s níž pozemek žadatelky na této straně sousedí. To je dáno tím, že jiným způsobem stavbu pravoúhlého domu na tento pozemek s ohledem na jeho umístění a šířku umístit nelze. Toto odchýlení od uliční čáry nezakládá s ohledem na jeho nepatrný rozsah nesprávné posouzení věci ze strany správních orgánů. Zcela správný a přiléhavý tak je závěr žalovaného na str. 11 napadeného rozhodnutí, přiléhavě zmíněný též krajským soudem, že se jedná toliko o nevýznamné pootočení východní strany umístovaného domu vzhledem ke stávající stavební čáře zapříčiněné tím, že uliční čára není kolmá ke společné hranici mezi pozemky parc. č. X a X v k. ú. H. u O. a bylo třeba dodržet pravoúhlosti dispozici domu. V uvedeném umístění rodinného domu žadatelky Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele žádné zvýhodnění oproti ostatním vlastníkům rodinných domů nespátřuje. Jedná se pouze o důsledek výše již zmíněné malé šířky pozemku, na němž má být stavba rodinného domu umístěna.

[26] K namítanému pochybení správních orgánů spatřovaném stěžovatelem v tom, že nebylo nařízeno ústní jednání podle § 87 odst. 1 stavebního zákona spojené s ohledáním na místě plánované stavby, Nejvyšší správní soud uvádí, že z tohoto ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad spojí ústní jednání s ohledáním na místě, je-li to účelné. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správním orgánům byla situace na místě dobře známa, neboť ji náležitě zachycuje dokumentace stavby a mapové podklady. Tomu odpovídá rozhodnutí stavebního úřadu, v němž je přesně a výstižně popsáno, jakým způsobem bude navrhovaná stavba rodinného domu umístěna, a to i ve vztahu k stávající zástavbě v okolí. Obstojí proto závěr stavebního úřadu, že žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru a poměry v území mu byly známy z místního šetření provedeného v souvislosti s předchozími řízeními o umístění staveb v lokalitě. Za této situace by vskutku ústní jednání s ohledáním místa stavby nebylo účelné, a proto bylo možné od něj upustit. Nelze tudíž stěžovateli přisvědčit ani v tom, že poměry na místě nikdo neznal.

[27] Tvzení stěžovatele, že správní orgány poměry v území naprosto nezajímají a nemají zájem je poznat, považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené za nepodložené a neopodstatněné. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že na pozemku stavby se nenachází žádná stávající zpevněná plocha o rozměrech 6,5 x 3,5 m vysypaná šterkem, ani propojovací chodník o šířce 0,6 m, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázka existence či neexistence těchto objektů je ve vztahu k posuzovanému záměru umístění rodinného domu marginální a nemá pro posouzení věci žádný význam.

[28] K námitkám stěžovatele, v níž správním orgánům vytýká, že žádné z jejich rozhodnutí nezohledňuje protipožární řešení a dopravně bezpečnostní řešení z hlediska bezpečnosti silničního provozu, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že tyto žalobní body stěžovatel vznesl v doplnění žaloby ze dne 12. 4. 2018, což vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 29. 1. 2018, znamená, že stěžovatel tyto námitky uplatnil po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), tedy opožděně. Krajský soud se tudíž naprosto správně těmito žalobními body nezabýval, a nemůže se proto jimi zabývat ani Nejvyšší

správní soud.

[29] Závěr krajského soudu o obecnosti a neprojednatelnosti v narační části uvedených tvrzení o porušení procesních předpisů je správný, nikoli nepřiléhavý, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti. V této části žaloby stěžovatel nezmínil žádnou konkrétní nezákonnost rozhodnutí, nesprávnost postupu správních orgánů či zkrácení stěžovatele na jeho subjektivních veřejných právech. Nejvyšší správní soud dodává, že jednotlivé námitky, v nichž stěžovatel již konkrétně tvrdil nezákonnost postupu správních orgánů a jejich závěrů, krajský soud řádně, přehledně, srozumitelně a naprosto správně vypořádal.

[30] Závěrem Nejvyšší správní soud stejně jako již v předchozím rozsudku v této věci ze dne 6. 3. 2020 konstatuje, že si je vědom toho, že umístění stavby přímo na hranici pozemku může stěžovatel, který je vlastníkem sousedního pozemku a domu, vnímat jako nežádoucí zásah do svých práv. Tento zásah však nelze vnímat jako nepřiměřeně intenzivní, neboť vývoj zástavby související se zvyšující se hustotou osídlení v dané lokalitě vždy z povahy věci přináší určité narušení soukromí. Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatel může stavbu vnímat jako zhoršení svého komfortu, což však nemůže vést k závěru o nepřípustnosti stavby. Vlastníci stávajících nemovitostí nemají žádné garantované právo na neměnné poměry v území, mají právo na ochranu pouze před excesivními zásahy, které jsou obtěžující nad míru přiměřenou poměrům v daném místě. Každá stavba logicky způsobuje určité zatížení svého okolí. Po stávajících vlastnících okolních pozemků a staveb vůči plánovanému záměru tak lze spravedlivě požadovat, aby takové zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře z obecně vyžadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétní lokalitě. V posuzované věci umísťovaná stavba představuje další dům v lokalitě určené k bydlení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, mimo jiné uvedl: „*Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.*“

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

pokračování

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu